

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Ivo Pospíšila a soudkyně Sylvy Šiškeové a Lenky Bursíkové v právní věci žalobkyně: **S. B. I.**, zastoupena Mgr. Pavlem Čížinským, advokátem se sídlem Varšavská 714/38, Praha 2, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 936/3, Praha 7, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 3. 1. 2025, č. j. OAM-74946-5/ZM-2024, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 11. 3. 2026, č. j. 16 A 5/2025-31,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e o d m í t á** pro nepřijatelnost.
- II. Žalobkyně **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalovanému **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Žalobkyně byla držitelkou zaměstnanecké karty a na podzim 2024 ohlásila změnu zaměstnavatele. Žalovaný jí následně sdělil, že nebyly splněny podmínky pro změnu, jelikož nová pracovní smlouva neobsahovala výši mzdy ani místo výkonu práce (§ 42g odst. 7 a 8 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů).

[2] Toto sdělení žalobkyně napadla u městského soudu s tím, že navzdory neuvedení mzdy v textu pracovní smlouvy je z ostatních okolností zřejmé, že mzda nebude nižší než měsíční minimální mzda. Současně namítla, že ji žalovaný ani nevyzval k odstranění této vady. Městský soud žalobu napadeným rozsudkem zamítl s tím, že žalobkyně rozporovala pouze neuvedení výše mzdy, tedy jeden ze dvou důvodů, pro které ji žalovaný nevyhověl. Již z toho důvodu je žaloba nedůvodná, jelikož i případná nezákonnost závěru o neuvedení mzdy by nemohla vést k úspěchu žaloby, neboť by zde zůstal další důvod, pro který žalovaný žádosti o změnu nevyhověl (body 11 až 13 napadeného rozsudku).

II. Kasační stížnost a vyjádření žalovaného

[3] Žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) napadla rozsudek městského soudu kasační stížností. V ní navrhla, aby Nejvyšší správní soud rozsudek zrušil a věc vrátil městskému soudu k dalšímu řízení. Přesah vlastních zájmů shledává v tom, že předkládá dříve neřešenou otázku.

[4] Stěžovatelka souhlasila, že napadené sdělení obsahuje dvě výtky s tím, že v žalobě skutečně „*zmínila pouze výtku jedinou, tedy výtku ohledně neuvedení výše mzdy*“ a s druhou výtkou „*jsem nepolemizovala*“. To odůvodnila snad přehlédnutím, které vyplývalo z tučného provedení pouze první výtky v napadeném sdělení. Nicméně poukázala na to, že podstatou její námitky bylo nevyzvání k odstranění vady pracovní smlouvy, a je druhořadé, jestli jde o jednu či dvě vady. Obě jsou přitom odstranitelné.

[5] Žalovaný se ve svém vyjádření ke kasační stížnosti ztotožnil s postupem městského soudu a odkázal na dispoziční zásadu. Dále uvedl, že místo výkonu práce je součástí základní charakteristiky pracovního místa. Jeho neuvedení v pracovní smlouvě poté znamená, že nebyla uzavřena na přípustné pracovní místo. Současně poukázal na to, že neuvedení místa výkonu práce není vadou žádosti, ale nesplněním zákonné podmínky, a proto nejde o vadu, k jejímuž odstranění by měl vyzývat. Kasační stížnost proto navrhnul zamítnout.

III. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[6] Nejvyšší správní soud při posuzování kasační stížnosti hodnotil, zda jsou splněny podmínky řízení. Kasační stížnost je přípustná a byla podána v zákonné lhůtě, proto je nutné se zabývat její přijatelností. Podle § 104a odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“) totiž platí, že rozhodoval-li před krajským (městským) soudem o věci specializovaný samosoudce a kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, odmítne ji Nejvyšší správní soud jako nepřijatelnou. Podstatný přesah má podobu rozpoznatelného dopadu řešení právní otázky nad rámec konkrétního případu, a to i) z důvodu neexistence, nejednotnosti nebo potřeby překonání judikatury, nebo ii) v případě zásadního pochybení krajského (městského) soudu (usnesení NSS ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39, č. 933/2006 Sb. NSS; či nověji ze dne 16. 6. 2021, č. j. 9 As 83/2021 - 28, č. 4219/2021 Sb. NSS, bod 11). Kasační stížnost je **nepřijatelná**.

[7] Městský soud vyšel z toho, že přezkum správními soudy je ovládán zásadou dispoziční s tím, že je na žalobci, aby jasně vymezil rozsah a důvody žaloby. Tento závěr je plně v souladu s judikaturou Nejvyššího správního soudu, která od žalobce „*tedy oprávněně žádá procesní zodpovědnost*“ (rozsudek rozšířeného senátu ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008 - 78, č. 2162/2011 Sb. NSS, bod 31; rozsudek NSS ze dne 22. 1. 2004, č. j. 5 Azs 43/2003 - 38, č. 524/2005 Sb. NSS; či nověji ze dne 30. 5. 2024, č. j. 4 As 278/2023 - 30, bod 17 a judikatura tam citovaná).

[8] V souladu s judikaturou se za žalobní bod považuje „*každé vyjádření žalobce, z něhož by i jen v nejhrubších obrysech lze dovodit, že napadené správní rozhodnutí z určitého důvodu považuje za nezákonné*“, přičemž je důležité, že z tvrzení žalobce jsou „*seznatelné skutkové děje a okolnosti individuálně odlišitelné od jiných ve vztahu ke konkrétnímu případu žalobce*“ (rozsudek rozšířeného senátu č. j. 4 As 3/2008 - 78, bod 33; či nověji rozsudek NSS ze dne 18. 11. 2020, č. j. 1 Azs 138/2020 - 33, bod 25). V žalobě se přitom stěžovatelka zcela zřejmě a opakovaně věnovala napadenému sdělení pouze v otázce neuvedení mzdy současně s tím,

pokračování

že „nebyla vyzvána k odstranění výše uvedené vady“. Žádné tvrzení, které by splňovalo náležitosti řádného žalobního bodu ve smyslu výše citované judikatury a které by mířilo proti neuvedení místa výkonu práce, v žalobě ani v nejhrubších obrysech nepředestřela. Na totožném názoru poté setrvala i při ústním jednání před městským soudem. Posouzení takové námitky jako směřující výhradně proti výtce neuvedení mzdy je v souladu s uvedeným pojetím žalobního bodu a dispoziční zásady.

[9] Konečně Nejvyšší správní soud pro úplnost dodává, že již také akceptoval zamítnutí žaloby při nenapadení všech důvodů nevyhovění s tím, že „soud tak mohl pouze formálně zhodnotit, zda výrok napadeného rozhodnutí spočíval na dalších, stěžovatelem nezpochybněných důvodech, a pokud dospěl k závěru, že ano, mohl žalobu bez dalšího zamítnout“ (rozsudek NSS ze dne 5. 6. 2025, č. j. 6 As 222/2024 - 30, bod 19; obdobně poté rozsudek NSS ze dne 15. 1. 2021, č. j. 7 Azs 279/2020 - 49, bod 13; či ze dne 20. 5. 2025, č. j. 2 As 104/2024 - 25, bod 41). Postup městského soudu tak byl souladný i s touto judikaturou.

[10] S ohledem na to dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že se městský soud nijak neodchýlil od judikatury kasačního soudu a nedopustil se ani hrubého pochybení při výkladu hmotného či procesního práva. Zároveň v řízení nevyvstala žádná právní otázka, která by dosud nebyla v judikatuře Nejvyššího správní soudu řešena. Kasační stížnost proto nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele a Nejvyšší správní soud ji odmítl jako nepřijatelnou ve smyslu § 104a s. ř. s.

[11] O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle úspěchu ve věci v souladu s § 60 odst. 1 větou první s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. (usnesení rozšířeného senátu ze dne 25. 3. 2021, č. j. 8 As 287/2020 - 33, č. 4170/2021 Sb. NSS; a obdobně usnesení NSS ze dne 16. 6. 2021, č. j. 9 As 83/2021 - 28, č. 4219/2021 Sb. NSS). Stěžovatelka v řízení nebyla úspěšná, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému žádné náklady nad rámec úřední činnosti nevznikly, a proto mu soud náhradu nákladů řízení nepřiznal.

Poučení: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 9. června 2026

Ivo Pospíšil
předseda senátu